

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ

Εἶταν ὠραῖος ἄντρας
ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος ὁ ὄγδοος
(ὅπως τὸν ἔχει ζωγραφίσει
ὁ Benotzo Gotsoli τουλάχιστον
σὴ σύνοδο τῆς Φλωρεντίας τὸ 1449)
καὶ τὸ ὠραιότατο παιδί
πού τοῦ κρατάει ξοπίσω τὸ κοντάρι:
σωστό ἀγγελούδι
(δέστε ὅταν μπορέσετε τὸν ἀνωτέρω πίνακα).

Ἐραῖος ἄντρας, ὁμορφος βασιλιάς
μέ τῆ στολή του χρυσοκέντητη
καὶ κείνη τὴν ἀνείπωτη λύπη στὰ μάτια,
γιά τῆ μεγάλη αὐτοκρατορία
πού ἔσθηνε ὁσημέραι,
ὁ τελευταῖος βασιλιάς
στὶς τελευταῖες ὁμορφες ἡμέρες του.
καὶ ἀλλιῶτικα δὲν εἶναι δυνατόν, νά ἦταν.
"Ὅλα τὰ μεγάλα κι ὁμορφα
τελειῶνουν κάποτε
καὶ πρέπει νά τελειῶνουν ὁμορφα.

(Σᾶς παραπέμπω
καὶ στὶς τελευταῖες ἄλλωστε
πανέμορφες στιγμές
τοῦ τελευταίου του ἀπογόνου
τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου τοῦ δωδεκάτου
στοῦ Ρωμανοῦ τὴν πύλη
στὴν Κερκόπορτα).

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ

Φρένιασε ἡ θάλασσα ὅπως ἐφευγα·
χύμηξε σά μαινάδα
χτύπαγε μέ λύσσα
στὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου

κι οί άφροί της
όπως ήταν τό παράθυρο άνοιχτό
μ' έφτασαν ώς τό πρόσωπο.
Φρένιασε ή θάλασσα.
Δέν ήθελε, ή γινόταν έπιτέλους τό δικό της;

Δέν έκατάλαβα
ποτέ μου ώστόσο δέ θά τήν ξεχάσω
κείνη τή μέρα κάτω από τά σύννεφα
ν' άφρίζει μελανή
γκρίζα πρός τό μαύρο
νά μαινεται κυριολεκτικά
νά όρμάει στίς ρόδες του άυτοκινήτου
πού μ' έπαιρνε γιά πάντα μακριά της.

ΤΙ ΝΑ ΠΩ

Κι από τότε - τί νά πώ; Πώς νά τό πώ;
Πολλά καλοκαίρια δίχως ύφος καλοκαιρινό
πολλά θλιβερά φθινόπωρα
όπως όλα τά φθινόπωρα βεβαίως
άλλά τί νά πώ; τί νά πώ;

πολλοί φαρμακεροί χειμώνες
πολλή βροχή άκατάπαυτη
τί νά πώ όμως - πώς νά τό πώ;

καί πόσοι άκόμη φίλε μου
πού δέν ξανάρθεις από τότε - θέλω νά πώ-
καί πόσοι πόσοι πού δέν θά ξαναρθείς.

Από τότε λοιπόν κι ίσαμε τότε
τί νά πώ
πού ξεχάσες όριστικά τή γλώσσα πού σου άπηύθυνα
τί νά σου πώ και πώς
και πώς νά σου μιλήσω...

Σταύρος Βαβούρης